

Ö Y K Ü

iki aylık öykü dergisi, yıl: 1, sayı: 6 aralık-ocak 2004

dosya:

varoluşçu / bunalım öyküsü

- hasan aycın • yunus develli • cema! şakar • mihriban inan karatepe • ömer faruk dönmez
- sibel eraslan • muharrem dayanç • necati mert • adnan özyalçiner • gürsel aytaç
- ömer lekesiz • necip tosun • abdurrahim karadeniz • brander matthews • hagen meyerhoff
- tufan erbarıştan • meral demirel • mustafa ayyıldız • abdullah harmancı
- nusret özcan • fatih atıla • ali balkız • zehra yiğit • seda yücel • şahin taş • hale torun
- esra kara • mark twain • ernest hemingway • mustafa özcan • murat erol

6

HECEÖYKÜ'DE BU SAYI

ÖYKÜ GÜNDEMİ

3

Yunus Develi	<i>Cudi' de Resital</i>	9
Cemal Şakar	<i>Bağdat Kudüs Babil</i>	14
Mihriban İnan Karatepe	<i>Koyunbaba Köprüsü</i>	17
Ömer Faruk Dönmez	<i>Kaçık</i>	21
Sibel Eraslan	<i>Kuzu</i>	30
Muharrem Dayanç	<i>Tren, Siren ve...</i>	33

Hasan Aycın	<i>Çizgi</i>	36
DOSYA	VAROLUŞÇU/BUNALIM ÖYKÜSÜ	
Necati Mert	<i>1950 Kuşağı: Varoluşçular/Bunalımcılar</i>	38
Adnan Özyalçın	<i>Başkaldırıcı Bir Kuşak</i>	46
Cemal Şakar	<i>'50' Kuşağının Öykü Serüveni</i>	50
Gürsel Aytaç	<i>Ferit Edgü'nün Öykücülüğü</i>	56
Ömer Lekesiz	<i>Orhan Duru: Hep İleriye Doğru!</i>	59
Necip Tosun	<i>Kentler, Bunalm ve Cinsellik:</i>	
	<i>Demir Özlü Öykücülüğü</i>	63
Abdurrahim Karadeniz	<i>İstanbulu Erasmus: Leylâ Erbil</i>	69

YAZILAR

Brander Matthews	<i>Kısa Hikâyenin Felsefesi</i>	73
Hagen Meyerhoff	<i>Kısa Öykü</i>	79
Tufan Erbarıştıran	<i>Yaşamın Derinliğine Uzanan Bir Yolculuk</i>	87
Meral Demirel	<i>Rasim Özdenören'in "Mevsim Sonu"</i>	
	<i>Öyküsünün Kişileri Üzerine</i>	96
Mustafa Ayyıldız	<i>Rüzgârlı Sokak'a Rağmen Hâlâ Mavi Kuş</i>	101
Abdullah Harmancı	<i>Birkaç Hikâye Birkaç Tahlil</i>	105

ÖYKÜLER

Nusret Özcan	<i>Bir Hüzün Yolcusu...</i>	109
Fatih Atilla	<i>Kafatası</i>	121
Ali Balkız	<i>Düğün</i>	124
Zehra Yiğit	<i>Deli</i>	128
Seda Yücel	<i>Yüksüf</i>	131
Şahin Taş	<i>Minimal (Küçük) Öyküler</i>	133
Hale Torun	<i>Koca Kafalar Gezegeni</i>	135
Esra Kara	<i>Rıza Efendi'nin Sonu Ne Olacak?</i>	139
Mark Twain	<i>Ademin Günlüğünden Alıntılar</i>	143
Ernest Hemingway	<i>Bir Günlük Bekleyiş</i>	145

SÖZLÜK

Öykücüler ve Öykü Kitapları Sözlüğü-6		148
--	--	-----

ÖYKÜ KİTAPLIĞI

Seda Yücel	<i>'Sur Kenti Hikâyeleri'</i>	173
Mustafa Özcan	<i>'40 Gözaltı Öyküsü ve Diğerleri'</i>	174
Murat Erol	<i>'Çıktığınız Hevesle İniniz'</i>	175

Ö Y K Ü
İki Aylık Öykü Dergisi

YIL: 1 SAYI: 6 ARALIK 2004

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına
Sahibi: Ö. Faruk Ergezen

Yazı İşleri Müdürü: İbrahim Çelik

Yayın Yönetmeni: Hüseyin Su

Yönetim Yeri
Konur Sk. No: 39/1
Kızılay/Ankara

Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara

Tel: (312) 419 69 13 Fax: (312) 419 69 14

İnternet Adresi: www.hece.com.tr
e-mail: hece@hece.com.tr
hecdergi@yahoo.com

Dizgi: Bülent Güler

Kapak: Sarakusta web: www.sarakusta.com

Baskı: Öncü Basımevi Tel: 384 31 20

2004 Yılı Abone Bedeli:
Yıllık: 40.000.000 TL.
(Kurumlar İçin: 80.000.000 TL.)
Yurt Dışı: 100 \$/100 Euro

Posta Çeki: 149582
Hece Basın Yayın Ltd.Şti.

Gelen yazılar yayınlansa da yayınlanmasa da geri
verilmez. İlkelerimize uymayan ilânlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 30.11.2004

DÜZEYİ KORUMAK

Gözünü budaktan esirgemeyen eleştirmenlerin baltalarını indirmelerinden olmalı; edebiyat ortamında uzun bir zamandan beri; genellemeci, al gülüm-ver gülüm paslaşmalı eleştiri anlayışını kanıksamıştık. Ancak düzey öylesine düşmeye başladı ki, laubali, sorumsuz, ben yaptım oldu türünden eleştiri yazıları 'en ciddi' edebiyat dergilerinde boy göstermeye başladı. Burada dikkat etmemiz gereken şey, dergilerin bu tür yazılara yer vermesi olmalı. Çünkü biz okur olarak her türlü yazıya zaten hazırlıklıyız da, dergilerin yayın yönetmenleri nasıl olur da bu irtifa kaybına katkıda bulunurlar.

AdamÖykü'nün, Kasım-Aralık 2004 sayısında, Kemal Selçuk'un, Öyküde Sözcük Ekonomisi üzerine yazdığı değerlendirmesi, sözünü ettiğimiz anlayışa güzel bir örnek teşkil ediyor. Yazı 'genellemeci' bir üslupla kaleme alınmış. Şöyle ki; "Akıldan çok gizeme ve sezgiye yönelik duyguların öne çıktığı kısa öykülerde, dili en ekonomik şekilde kullanmak metne ayrı bir değer katıyor." Sanki öykü dışındaki edebî türler, gizeme ve sezgiye yönelik -yönelmek burada ne anlama geliyorsa- duyguları öne çıkar-mazlarmış; dilin ekonomik kullanımı onlara ayrı bir değer katmazmış gibi bir genellemeyle öykü diğer türlerden ayırt edilmeye çalışılıyor. "Söylenenden söylenmeyi çıkarmak' görüşü, -görüş yine burada ne anlama geliyorsa- öykü sanatının başat dinamiklerinden sayılıyor." Söylemeye gerek var mı, edebî türlerin tümünde satır aralarının okunduğunu. Amerikan ve Rus edebiyatı bunun örnekleriyle doluy-muş; sanki Latin edebiyatı, Avrupa edebiyatı ve di-ğere tüm edebiyatlarda da bunun örnekleri yokmuş gibi bir genelleme yine. "Dili edebiyatın aracı değil, amacı olarak algılayan yazarların kaleminde can bu-lan öykülerde -öykülerin can bulmasını anlayamadı-ğımı itiraf etmeliyim- sözcükler olabildiğince dik-katli seçilir." İnsan her zaman genellemeler karşısın-da önce irkilir, çünkü büyük bir yargıyla karşı karşı-ya gelmiştir. Bu büyük yargıyı anlamaya çalışır-sınız; anlamaya çalıştıkça bir de bakarsınız ki aslında hiçbir şey söylenmemiştir. Sadece varolan, daha ön-celeri defalarca söylenmiş olan bir saptamanın süslü püslü bir söylenişle karşı karşıya kalınmıştır. Yazı-yı bu şekilde okumaya devam edebiliriz, ama biz ya-zının esas meselesine gelelim.

Kemal Selçuk'a göre, öyküde sözcük ekono-misini en iyi başarılanlardan biri Raymon Car-ver'miş. Carver'ın 'En Küçük Şeyleri Bile Görebiliyorum' adlı öyküsünü ele alan eleştirmen, yaza-rın bu öyküyü "sanki sözcük ekonomisini göster-

ÖYKÜ GÜNDEMİ

mek için” yazdığını söyler. Yarım sayfa süren çözümlenmesini: “Öykünün dünyası, kişilerin yansıtılması birkaç fırça darbesiyle göz önündedir. Biçem, okurda yer yer melodik bir şarkı -demek ki bazı şarkılar melodik olmayabiliyor- dinliyor-muş duygusu uyandırır.” yargısıyla bitirir. Bitirir ama Türk öyküsünün de hakkını yememek için “Tomris Uyar, Necati Tosuner, Mehmet Günsür gibi öykücüler dili birincil sorun olarak gördüklerinden, onların yazdıklarını okumak ayrıca bir keyiftir.” diye onlara da boncuk dağıtmadan edemez.

Eleştirmen, Necati Tosuner’in Cici-Kaka ve Tezer Özlü’nün Motorcu İbrahim’in Bahçeli Evleri, adlı öykülerini örnek verir, sözcük ekonomisine ilişkin. Ama muhtemelen eleştirmenin elinde bu öykücülerin kitapları yoktur. Olmadığı içinde de öyküleri, Semih Gümüş’ün, *Türk Yazınından Seçilmiş Kısa Öyküler*, adlı seçkisinden alındılar. Bu tavrın, derginin genel yayın yönetmeninin gözüne girmek gibi masum bir açıklaması yoksa eğer, bu nasıl bir yaklaşımdır? Bir öykücünün öyküleri üzerine söz söylemek için bir tek örnekten yola çıkmayı nasıl göze alır bir eleştirmen, biri bize bunu izah etmeli. Gerçi, Kemal Selçuk yazısını ‘ortalama’ bir yargıyla bitirip fincancı katırlarını yatıştırmayı denemiştir ama bu kez de özü kabahatinden büyük olmuş ve yazınındaki tüm yargılarını yalanlamıştır: “Öyküde sözcük ekonomisini, öykü sanatının olmazsa olmaz kurallarından biri olarak dayatmak yanlış olur. -oyşa cesaretini koruyup dayatmalıydı- Bunun tersini savunabiliriz. Ya da bilerek sözcük enflasyonu yaratabiliriz öyküde. Edebiyat bir bilinç işiyse eğer, bu uğraşa her kapıdan girmek mümkündür. Yeter ki düzey korunsun, edebiyat amaç olarak kalsın...” ‘Düzen korunsun’ temennisiyle, düzeyin korunamayacağını Kemal Selçuk bilmez görünüyor. ‘Düzenin korunması’ için öncelikle dergilerin, ‘düzeyi korumak’ gibi bir dertlerinin olması gerekir. 24

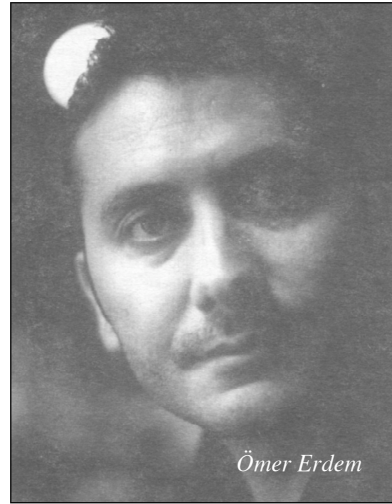
EDEBİYAT TÜRLERİ MİNDERDE

Edebiyat dünyasında bir süredir ilginç, tuhaf şeyler oluyor. Önce şiirin öldüğü ilan edildi. Tam bu tartışma soğumaya yüz tutmuşken birden ortaya öykünün öldüğü, ölmekte olduğu iddiası atıldı. Bütün bu tartışmalar arasında bir şey dikkat çekti: Türler arası çatışma teşebbüsü. Bir tür yüceltilirken diğer türün yere batırılması. Bunlardan biri de “*Kitap Haber*”in (Sayı: 22) şiir soruşturmasında gözlemlendi. Okurlarına bağımsız bir şiir dergisini

müjdeleyen dergi, bunun öncesinde yirmi şairle bir soruşturma düzenliyordu. Buraya kadar her şey normal. Ama şairlere sorulan beş sorudan, dördüncü soru dikkat çekiciydi. Soru aynen şöyleydi: “Hayatım roman ve roman olan hayatımın epizotları da öykülerimdir düşüncesinde verilmiş olan onca roman ve öykü içinde şiirin devindiren gücü yok ama bu uyuşturuculara, yayınevi, talebi düşünerek fazlasıyla rağbet ediyor. Şiirin çektiği nefes darlığından artık üvey akrabalara dönüşen öykü ve romanın payı konusunda ne düşünüyorsunuz?”

Basit bir yaklaşımla bu soruda şunlar söyleniyor: 1) Şiir nefes darlığı çekmektedir. 2) Öykü ve roman uyuşturucudur. 3) Bunlarda şiirin devingen gücü yoktur. 4) Şiirin nefes darlığı çekmesinde sorumlu öykü ve romandır. 5) Diğer bir sorumlu da bu uyuşturuculara (öykü-roman) itibar eden yayınevleridir.

Aslında bu yargılar bir yazar değerlendirmesi olsa bir şahsın görüşleridir deyip geçilmesi mümkündür. Ama bu kanaatleri bir şiir dergisi sorumluluğu üstlenmiş kurumsal bir yapının ileri sürmesi *Hece Öykü* olarak bizi kaygılandırdı. Eğer bir şiir dergisi daha işin başında işi tür kavgasına dönüştürürse orada biraz durmak gerek.

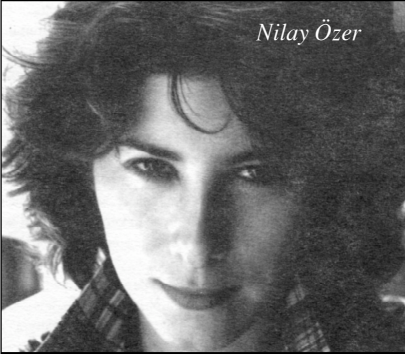

Peki bu soruya şairler nasıl cevap verdiler? Soruşturmaya katılan bir bölük şair, yukarıdaki kanaatleri benimsediklerini belirttiler. “Evet popüler kültür, roman ve öyküyü ehlileştirmiştir”, “öykü ve roman şiirin yanına yaklaşamaz”, “son yıllarda bu türleri elim almıyorum”, “öykü ve roman yerlerde sürünüyor, şiir rakımı yükseltip duruyor,” diyen şairleri an-

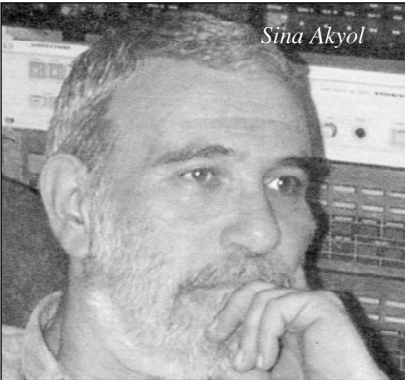
lamakta zorlandık. Bir kısım şairin daha itidalli davranıp, romana verip veriştirirken öyküyü biraz kolladıklarını gördük. Cafer Keklikçi, Ömer Erdem, Şaban Abak'ın öykü türünün sorudaki gibi harcanmasından rahatsız oldukları gözlemlendi. (Ama Abak'ın şu sözleri tartışılması gereken bir kanaat: *Bir şair arka-daşım, şiir yerine öykü merkezli bir edebiyat ortamı oluşturma girişimleri sezdiğini söylemişti.*)

Ne var ki bu kışkırtıcı/tuhaf soruya, soruştur-maya katılan şairlerin önemli bölümünün karşı çıkması içimizi serinletti. Oldukça sağlıklı, edebiyat dünyasında neler olup bittiğinin farkında olan bu şairler âdeta kaygılarımızı boşa çıkardılar:

Nilay Özer

“Şiirin yayınlanma, dağıtılma, satın alınma sorunlarının öykü ve romana düşman kesilerek halledilemeyeceği ortada. Gerçekten sanat yapıtı olan öykü ve roman da gerçek şiir kadar göz ardı ediliyor.” (Nilay Özer)

Sina Akyol

“İyi roman, iyi öykü şiiri nefes darlığına götürmez. Zaten iyi roman da iyi öyküde şiirin çektik-

ği gibi nefes darlığı çekiyor. İyiler iyilerle kötüler kötülerle daima akrabadır.” (Sina Akyol)

“Yazın dünyasında yazın türlerinin her birine ayrılmış bir pazar payı yok ki öykü yada romana olan ilgi şiirin yayınlanması aşamasında bir engel oluştursun. Edebiyat dünyasındaki magazinleşmenin sorumlusu olarak yazınsal türleri görmüyorum. Kaldı ki diğer yazın türlerindeki nitelikli ürünlerin de aynı sorunları yaşadıklarını biliyorum.” (Sinan Oruçoğlu)

Edebiyatın ülkemizde yaşadığı topyekün irtifa kaybı ortadayken, türler arası kavganın kimsenin yararına olmadığı açıktır. Bir türde ürün veren yazarın o türü beğenmesinde, yüceltmesinde elbette şartıcı bir yan yok. Ama bunu bir başka türü aşayarak yapması anlaşılır gibi değil. Şiirin nefes darlığından niçin öykü sorumlu olsun ki? Kaldı ki edebiyatın her türü istisam edilebilir, kullanılabilir. Şimdi en çok roman kullanılıyor, doğru bu. Öyküyü de kullanabilirler. Peki ya şiiri kullanamazlar mı? Birinci soru şu? Virginia Woolf, Faulkner, Dostoyevski, Çehov, Joyce, Marguez, Kemal Tahir, Tomris Uyar, Adalet Ağaoğlu hangi türde ürün verdiler? İkinci soru da şu: İbrahim Sadri, Yusuf Hayaloğlu, Ahmet Selçuk İlhan, Yılmaz Erdoğan, Şebnem Kısaparmak hangi türde ürün verdiler? Kısaca türleri güreştirmenin kimseye faydası yok. ❧

1. KUŞADASI ÖYKÜ ve ŞİİR GÜNLERİ

Kuşadası Belediyesi ve TGV Vakfı işbirliğiyle düzenlenen 1. Kuşadası Öykü ve Şiir Günleri 13-15 Ekim Tarihleri arasında yapıldı.

İlçenin tarihi Halk Kütüphanesi salonunda gerçekleştirilen etkinliklere Talat Avcı, Arzu K. Ayçiçek, Mehmet Aydın, Lütfiye Aydın, Turgay Aydın, Abdülkadir Ayhan, Hasibe Ayten, Atilla Aşut, Raşel Rakella Asal, M. Demirel Babacanoglu, Sururi Baykal, Arslan Bayır, Tacim Çiçek, Gülsenen Engin, Ömer Eru, Erol Ertuğrul, Selim Esen, Sultan Su Esen, Şükran Farımaç, Feyzi Gencer, Adnan Gül, Filiz Gülmez, Burhan Günel, İnci Gürbüzatık, Tarkan Günersel, Abdülkadir Güler, Ruşen Hakkı, Hidayet Karakuş, Sami Karaören, Hüseyin Kuruüzüm, Ömer Lekesiz, Emine Azboz Mimi-roğlu, Etem Oruç, Ahmet Özer, Bilge Öngöre; Nizamettin Ög, Dursun Özden, Belma Özgün, Mucize Özünal, Adnan Öztürk, Deniz Seri, Dinçer Sezgin, Ayşe G. Şerifoğlu, Aydın Şimşek, İhsan Top-

çu, Metin Turan, Zehra Ünüvar, Vedat Yazıcı, Ahmet Yıldız, Mustafa Kemal Yılmaz, Yaşar Yılta katıldılar.

Öykücülerin ve şairlerin kendi eserlerini okuyarak renklendirdikleri etkinlik, Türk öykücülüğü ve Türk şiirinin dünü, bugünü ve yarını konusundaki açık oturumlarla önemli bir boyut kazandı. Türk şiirindeki enflasyonun nasıl önleneceği, öykücünün benzeri bir enflasyona uğramasının nasıl sağlanabileceği konusundaki düşünce, öngörü ve öneriler yön gösterici nitelikteydi.

Öykücü Sultan Su Akar ile eşi TGV Başkanı Selim Esen'in büyük çabalarıyla eksiksiz ve son derece düzenli bir şekilde süren etkinlikler, dilimize sahip çıkılmasına vurgu yapan kapanış bildirgesinin okunmasıyla sona erdi. ❏

5. ANTALYA ÖYKÜ GÜNLERİ

Antalya Öykü Günleri 15-17 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirildi.

Bu yıl 5'incisi düzenlenen etkinliğin onur konluğu Adnan Özyalçiner'di. Antalya Sanatçılar Derneği'nin (ANSAN) organize ettiği etkinlik dernek salonunda gerçekleştirildi. Antalyalı öykücü ve şairlerin yanı sıra İstanbul'dan katılan yazarlar şu isimlerden oluşuyordu; Ahmet Tüzün, Cahit Çakıl, Celal Hafifbilek, Hatice Kuzgun, Halil Erdem, Jaklin Çelik, Karl Heinz Demus, Mehmet Zaman Saçlıoğlu, Nursel Duruel, Nuri Erkal, Nusret Gürgez, Sadık Aslankara, Saffet Uysal ve Vedat İnsal.

Öykü okumaları ve çeşitli oturumların yer aldığı 3 günlük programda yer alan başlıklardan bazıları şunlardı: Adnan Özyalçiner '1950 Kuşağı Öykücülüğü'; Nursel Duruel 'Bağlamlı Öyküler'; Nuri Erkal 'Öyküde Ümit Kaftancıoğlu'; Mehmet Zaman Saçlıoğlu 'Öyküde Şiir'; Sadık Aslankara

'Adnan Özyalçiner Öykücülüğü'; Jaklin Çelik 'Gezi Edebiyatı'. Nursel Duruel'in yönettiği 90 sonrası öykücülüğün tartışıldığı oturuma ise Celal Hafifbilek, Mehmet Zaman Saçlıoğlu, Jaklin Çelik ve Ahmet Tüzün katıldı. Etkinliği bu yıl Almanya'dan katılan bir konuğu da vardı; Karl Heinz Demus. İki öykü okuyan Demus'un çevirilerini Ahmet Tüzün yaptı. ❏

ÖYKÜCÜ BAHAEDDİN ÖZKİŞİ ANILDI

Türk edebiyatının önemli isimlerinden öykücü-romancı Bahaeddin Özkişi için vefatının 29. yıldönümünde (10 Kasım 1975) Yazarlar Birliği İstanbul Şubesi'nde bir program yapıldı. Programa, konuşmacı olarak yazar Mehmed Niyazi ve eleştirmen Ömer Lekesiz katıldı. Özkişi hakkındaki ilk programı Mehmet Nuri Yardım hazırlayıp yönetti.

Mehmed Niyazi, Özkişi'nin romancılığı üzerinde durdu. *Köse Kadı*'da yoğun bir bilgi birikimi bulunduğunu belirten Niyazi, "*Köse Kadı*'da bizim dünyamız anlatılıyor. O, romanlarını hem girift hem de sade yazmıştır. Etkili bir anlatımı, akıcı bir üslubu vardır. Onu gelecek nesillere mutlaka tanıtmalıyız." dedi.

Ömer Lekesiz ise yazarın hikâyeleri üzerinde etraflıca durdu. Hikâyelerin tahlilini yapan Lekesiz, "Bahaeddin Bey, Türk öykücülüğünde son derece özel bir yere sahiptir. Özkişi, ileride çok daha iyi anlaşılacaktır." diye konuştu.

Yazarın eşi, dostları ve arkadaşları da onunla ilgili anılarını dile getirdiler.

Program Özkişi ile ilgili fotoğraf sergisinin gezilmesiyle sona erdi. ❏

YENİ ÖYKÜ KİTAPLARI

Dilek Aslaner, *Tutkulu Bir Oyalanma* (Hece, Ankara 2004, 25 öykü: Hayat Bu; Ahmedim; Albatros; Asansördeli Ayna'dan Mektup; Bebeğim; Bir Oda Dolusu İnsanım; Çıtır Fıstık; Gamze; Bir Masal Hayal/Et; İnce Mahalle; Kıymalı; Kızıl Saçlı Kız; Kuşoğlu Yokuşu; Lâcivert; Melek; Ninni; Nurhayat Abla; Ortanca; Oyuncakçı; Rüstem Bey; Son Sefer/61 Numara; Uçurt/ma; Yaz Bitti; Erik Ağacı; Tutkulu Bir Oyalanma)

Ali Ayçil, *Sur Kenti Hikâyeleri* (Şule, İstanbul 2004, 20 öykü: Seyyah İbn Battuta Mahinur'u Terk Ediyor; Sakine'nin Mil Çelişmiş Gözleri; Sihirbaz Seyfettin'in Son Sihri; Bilge Mansur Şehri Terk ediyor!; Anısız At Hızlı Koşar; Sarraf Nizamettin'in Üç Kızı; Kendi Dilinden Hüsrevin Anlattığıdır; Seyis Behram'ın Genç Çırağı; Seyyah Giderken; Nakkaş Burhanettin'in Son Nakışı; Eşkiya Konos; Muhyettin'in Yağmurda Kuruyan Gömleği; Mecnun Nurettin'in Avuç İçi; Üzengideki Ayak; Demirci Rıfat'ın Kuş Kafesi; Kahkahalar Arasında Ölen Attar; Dilber Makbule; Hikâyeci Tahirin Kesik Dili; Dağ İstiaresi; Düşlenmiş Kentin Son Görüntüsü)

Başar Başarır, *Çıktığınız Hevesle İniniz* (Doğan, İstanbul 2004, 17 öykü: Ağaç Seyretme Bayramı; Karantina Geceleri; Yalan Yazan Yazar; Enişte; Deniz Feneri; Monica; Saltanat Takvimi; İçim dışım Bir; İftira; Şehre Doğru; Havlamak İstiyorum; Tüketici Paneli; Uykusuz; Sanki Bütün Dünya Bana Bağlıymış Gibi; Kaçakçı; Meşin Yuvarkak Kırmızı; İşaretler)

Türkay Demir, *Aşk ve Öbür Duygular* (Okuyan Us, İstanbul 2004, 12 öykü: Elemin Hazzı; Bir Envansiyon Yapacaksınız; Eflatun'ı Aşk; Kadınlar ve Diğer Afetler; Miço Tuffan ve Üç Birlik Kurallı; Zor durumların En Zoru; İmtiyaz Madalyası ve Körlerin Gözyaşları; Görüşürüz Muhittin Baba; İnsanlık Ülküsü ve Bir Bardak Çay; İnsanın Yazgısı Kendisidir; Mezarlıkta; Ben Sana Teşekkür Ederim)

Yunus Develi, *Gece Dansları* (Hece, Ankara 2004, 27 öykü: Gölge'deki Bıçak İzi; Bir Sürü Akşam; Düşteki Şeytan; Kuzeye; Ağlayan Bir Yüreğim Bir de Zamandı O Akşam; Yakarış; Bir Yazarın Oyunu; Bay D'nin Ölümü; Bir Yürüyüşün Perde Arkası Notları; Yağmur; Bir Adamın Öyküsü; Ceset; Önemli Bir Vak'a; Böcek; Kendimle; Bir Duygunun Anlatımına Dair; Düşlerimi Çalan Şehir; Gıcık; Gün Ortasında Bir Kaval Sesi; Umud;

Çakıl Taşlarındaki İnsan Yüzleri; Düş Tutsağı; Bir Küçük Tango; Bulantı; Mervegül; Dışarısı Karanlık ve Yağmur Yağıyordu; Ay Işığında Kenti Dolaşan Tuş Seslerinin Öyküsü)

Jale Sancak, *Sürgün Melekler* (Doğan, İstanbul 2004, 11 öykü: Düşlediğim Yüzün Gibi; Kendi ya da Öteki; Kanatan ve Coşturan; Penceredeki Hikâyem; Sadri Makamı; Unutmama Oyunu; Lodosla Gelen; Ebrulî Düş; uzak Yabancı İssiz; Yokluğun İçinde Yürüme; Kıyıda Boğulmuşlar)

Ayşe Sarısayım, *Yorgun Anılar Zamanı* (Can, İstanbul 2004, 10 öykü: Gökyüzü Masalları; Atları da Vururlar; İki Ters, İki Yüz; Maçka Palas; İlk Öyküm; Yalnızlık Çeşitlemesi: Bugün Günlerden Ne?; Ufukta Tek Kurşun; İsmiyle Müseccel: Fatma Dilber; Tersyüz; Baştan Alalım)

Emin Ulu, Horoz Profesörü (?), İstanbul 2004)

Kamil Yeşil, *Tamir Görmüş Aşk* (İz, İstanbul 2004; Ben Bir Harf; Aday/sızlar; Geleceğin Geçmiş; Melankoloji; İnkıras; Sebepsiz; Dumanın Suyu; Hiç; Tamir Görmüş Aşk; Hediye; İkinin İkincisi; İkinci Kitap: Gece Yürüyüşü; Yek-avas; Davet; Seçkin Olgun Market; Üçüncü Mevki Günlüğü; Şeffa Zarf; Kravat; Yayan Yürüme;?; Önemli Adam; Sahradan Önce)

Müzeyyen Yılmaz, *Damağında Aşkın Tadı* (Nokta, İstanbul 2004, 4 öykü: Bana Sevgiyi Anlat; Damağında Aşk Tadı; Namus Borcu)

Kezork Kırkoryan, *Aşkın Kör Noktası* (İnkılap, İstanbul 2004, 31 öykü: Giriş; Bir Noel Öyküsü; Deli Dolu Öykü; Renkli Öykü; Dinibütün Öykü; Mektup-Öykü; Yazar'a Adanmış Öykü; Büyümüş de Küçülmüş Öyküler; Bir İmza Günü Öyküsü; Naif Öykü (Gerçek Aşka Özlem Öyküsü); Son Huzurun Öyküsü; Psikopat Öykü; Bir Tören Günü Öyküsü; Sarmal Bir Bilgi Saçmalıkları Öyküsü; Ölüm Kokan Öykü; Bir Muhabbet Öyküsü; Öykü Della Eppur Si Muove; Kâhin Öyküsü; Kayıp Kızlar Antolojisinden Öyküler; Yazılısı Öykü; Tercihli/Karşılaştırmalı Öykü; Aynalı Günlük Öyküsü; Uyarlama Öykü (Kaybedenin Öyküsü); Katil Kim Öyküsü; Kelebekli Öykü; Borulu Öykü-I; Anahtar Öykü; Borulu Öykü-II; Bir Kaçırılış Öyküsü; Âşık Öykü; Çıkış)

Metin Önal Mengüşoğlu, *İstanbul Hikâyeleri* (İlke Yayıncılık, İstanbul 2004, 13 öykü: Harita Kırığı; Beyaz Çikolata; Yüzü Yaralı Kız; Hamalbaş Ramazan; Are You A Muslim; Sokrat Pencesesi; Sokak Senaryosu; Çatal Yürekli Yiğitler; Mahrum; Park Otel'den Denize Bakmak; Meme-

din Sapsız Balatası; Limon Ağacım; Türk Filmi)

Jan Devrim, *Ben, Deccal* (İlke Yayıncılık, İstanbul 2004, 22 Öykü: Ben, Deccal; Amcamız; Ay Taşı; Güzel Bir Bahçe; Kan Dersi; Mehmet'in Madalyaları; Tavla; Ben Kendime Şahidim; Sıcak Bir Günde Numa; Asr; Babamla Resmim; İki Kocaman Şeker; Kedi Gözü; Papatya Kesen; Sınav Sonucu; Alışveriş Merkezinde Bir Gezinti; Ayakta Kalmak; Başka Dilde Yazılmış Bir Şiirin Karanlık Bir Gecede Koruyucu Etkisi; Kaderim; Kediler, Deniz ve Yaşlı Kadının Yası; Papatya ve Genç Yazar; Yemek)

Adem Özbay, *Acele Bir Hikâye Yazarı Aranıyor Kayıp Hikâyeler* (İlke Yayıncılık, İstanbul 2004, 20 Öykü: Kayıp Hikâye; Kevakib; Güllüz; Aşkbasan Eşkiyası, Hüznün Günlüğü; Hasta Mektubu; Aşk Mektubu; Kendime Mektup; Seni Seviyorum Mektubu; Aşk ile Derviş; Ben Ayşe Karabatak; Kuyutaşı Nuri, Acele Bir Hikâye Yazarı Aranıyor; Şaşkın İrman Ben; Atıykan Cemal Efsa-

nesi; Yağmurun Yıkadığı Kulübe; Ahlatlı Tepe'nin Gülleri, Kurşun; Yorgunluğum İçin Nice Kelimeler Aradım Lügatlerde; Aklımda Hep Senin Yağmurlu Gözlerin)

Mustafa Yıldız, *Gölgeli Düşler* (İlke Yayıncılık, İstanbul 2004, 25 Öykü: Adres; Öylesine Bir Gün; Dön-erken; Fludan Öte; Katık; Kim; Neden-siz; Küçük Bir Not; Yongalar; Makam Şoförü; Ateş ve Gül, Büyüyen, Eski Değirmen; Geniş; Kesmeceeee; Körebe; Lekesiz/ım; Batmayan; Mevsimlerden Mevsime; Unutulan; Yan/an; Hep Öyle Kal; Aşk Güncesi; Görünmez Mavi; Sürgün)

Gülçin Durman, *Kent Masalları* (İlke Yayıncılık, İstanbul 2004, 11 Öykü: Skylab; Beklerken, Dayımın Gözleri Mavi; Atiye Hanımın Derdi; Ey Benim Femin Ruhum Nerdesin; Bir Kent Masalı; Eski Arkadaş; Devlet Televizyonun Güzeli; En İyi Arkadaşım Neslihan; Nermin Tor'un Acıklı Hikâyesi) ❧

DUYURU

- **Heceöykü** dergisinin 2005 yılı abone bedeli; 45 YTL/45.000.000 TL.dir.
- **Hece** dergisinin 2005 yılı abone bedeli; 80 YTL/80.000.000 TL.dir.
- **Hece** ve **Heceöykü** dergilerinin ikisine birden abone olanlar için 2005 yılı abone bedeli; 120 YTL/120.000.000 TL.dir.
- *Yeni abone olacak okurlarımıza dergilerimizin elimizde olan sayıları (özel sayılar hariç) armağan olarak gönderilir.*

Heceöykü&Hece

YUNUS DEVELİ

CUDİ'DE RESİTAL

Yağmur yağıyor
seller akıyor
arap kızı
camdan bakıyor

Evet, yağmur yağıyordu, seller akıyordu ama arap kızı camdan bakmıyordu. Bu küçük sevimli kız henüz yoktu çünkü. İyi ki de yoktu. Olsaydı eğer, ondan geriye böyle güzel bir şarkı kalmazdı. O çok sonraki bir zamanda yağın bir başka yağmura karşı pencereye oturup, bebeği ile oynarken bakacaktı.

Yağmurlar her zaman şarkı söylemez çünkü insana!

Ah, ıssız zamanların kalem cızırtıları. Bize ne öyküler yazmışsınız böyle! Ama yo, biz sizden şanslıyız. İçiniz gitti o öyküleri yazarken biliyorum. Hatta içinizden çok yalvarıcı çıktı Tanrı'ya. Biz bu öykülerin yazıcısı değil, tanıkları olmak istiyoruz, diye. Aranızda ürperenler, hayret edenler, öykümüzü trajik bulanlar da vardı. Ama Tanrı zaman zaman güzel öykülerle dinlendiriyordu sizi. Neden diyordunuz, neden kötü öyküleri iyi öykülerinden çok yeryüzünün?

Neden?

Siz bu öyküye ne isim verdiniz bilmiyorum. Doğrusu bunu bilmek isterdim. Daha doğrusu o ıssız zamanları şöyle bir köşeden izlemek isterdim. Merakımı mazur görün lütfen. İnsanın bir hikâyesinin olması çok güzel. Hikâyemiz olmasa çıldırırız herhalde. Kimilerinin bir hikâyeleri yokmuş gibi yaşıyor olmaları beni kahrediyor. Hikâyesini bilmeyen Tanrısını da bilmez oysa. İnsan, hikâyesini kurcaladıkça, okudukça onu satır satır, Tanrıya daha çok yaklaşır.

Orada bir başka hikâye başlar tabi...

Perde açıldığında sahnede kan izleri vardı. İzleyicilerin, aralarında fısıldaşarak önceki oyuna dair yorumlar yaptıkları anlaşılıyordu. Cinayet aşka zaman bırakır mıydı, bırakmaz mıydı? Kimileri kulaktan dolma bilgilerle konuşuyor, kimileri de oyunun metnini bizzat okuduklarını söyleyerek açıklıyorlardı düşüncelerini. Birazdan müthiş bir gök gürültüsü ile sessizliğe gömüleceklerinden habersizdiler.

Yağmurların her zaman şarkı söylemeyeceğinden habersizdiler.

Canlılarla buluşmayı severim ben. Hele de insanla. Bu ne benim ne de onun bir seçimi değil. Bu bay yazarın dediği gibi ıssız zamanların bir cilvesi. Tanrı her canlıyı benden yaratmış. Dolayısıyla her birinin anısı var bende. O nedenle de her buluşmamız bir diriliş, bir canlanma oluyor onlar için. Ama onlara can taşıyan ben, kendi

canımı içimde taşıyamıyorum ne yazık ki. Bu ‘yazık ki’ yi sözün gelişi söylüyorum tabi. Kaç kez melek kardeşlerime sordum ama bir cevap alamadım. Çünkü ben de her şey gibi bir hikâyem olduğuna inanıyorum. Ve inanın en az bir insan kadar da merak ediyorum hikâyemi.

Kimi gece yolculuklarımda ıssız dağ başlarında kurumaya yüz tutmuş çiçeklere gönderdiğinde beni Rabbim, yanaklarına değiverdiğimde öyle bir seviniyor ve o sevinçleri ile öyle şeyler söylüyorlar ki, anlatamam. Yanımdaki görevli melek hemen not alıyor. Bunları da mı, dedim bir gün. Evet, dedi. Bunları da ve her şeyi! Öyle bir güne hazırlık yapıyorlarmış ki, en küçük bir şey gözden kaçmamalıymış. Ama günün birinde öyle bir trajedi yaşadım ki, ömrüm boyunca unutamam.

Hep insanın öyküsü.

Öyküsünü bilmeyen insanın öyküsü.

Unutkan, aciz ve fakat nankör insanın öyküsü...

Sahnedeki kan izlerinden çok sonraydı. Emri duyunca irkılmıştim. Bütün hazinelerini boşalt! Gökte tuttuğun ve yerde sakladığın ne varsa gönder üzerlerine...

O gün ölüme aktım ben. Cana can katan ben, yerden ve gökten ölüme aktım o gün.

Kullar arasında dolaşan öyle kullar vardır ki, bir başka bakar onlar hayata. Sıkıntılı, hüznü ve yalnızdırlar. Öykülerini bilen kullardır bunlar.

Yıllardır gizlediği bir sıkıntı vardı içinde. Çoğu zaman yalnız kaldığında (ki, severdi yalnızlığı) saatlerce konuştuğu olurdu kendi ile. İnsanların halleri onu sıkır, içindeki kelimelerle uzaklaşırdı yanlarından. Ruhunu daraltan sokaklardan, çarşılarından, sözlerden kaçır, kalbinin derinliklerine sığmırdı.

Oysa hepsi her şeyi biliyor. Gökleri ve yeri kimin yarattığını biliyor hepsi de. Ateş’in hallerini de, Toprağın hallerini de biliyor hepsi.

Gidip söylese miydi?

Gündüzüne sığmazsa gecesine sığır hayatı insanın. Gecenin zamanı sonsuzdur ve Tanrı yaklaşabilene daha yakındır gecede. Gerçeğe sığmazsa rüyaya sığır. Rüyanın zamanı da sonsuzdur çünkü. Tanrılar rüyada gözlerini kapatamaz insanların. O nedenle insanları rüyalarında yakalayamazlar, ancak rüyaları nedeni ile yakalayabilirler.

Nasıl da öyle doluvermişti ellerine birden. Rengarenkti. Beyaz, kırmızı, pembe... Daha önce kırlarda gezip dolaşırken gördüğü renk ve kokudan apayrıydı. Dikenleri de yoktu üstelik. Evden çıkarken bir tanesini eşine uzattı. Aldı, kokladı ve güldü. Sonra da kayboluverdi birden.

Gidip dağıtacağım hepsine.

Çarşıda, pazarda karşılaştığı insanları selamlıyor ve her birine kucağındaki güllerden birini uzatıyordu. İçindeki hayreti, coşkuyu onlarla paylaşacağını umuyordu. Ama olmadı nedense. Garip bir halleri vardı insanların. Elindeki gülü kime uzatsa, arkasını dönüp gidiyordu. Bir de ilginçtir, alaycı gözlerle bakıyorlardı. Kimilerine ısrarla vermek istediye de başaramadı. İçlerinden birkaç kişi de almamış olsa idi, hayretinden yığılıp kalacaktı oracığa.

Yorulmuştu.

Karşıdan gelen oğlunu görünce heyecanlandı. Üzerine çöken ağırlığın hafiflediğini hissetti bir an. Evden çıkarken annesine verdiği gülün aynısını seçip oğluna doğru yürüdü. Yan yana geldiklerinde gülerek uzattı elindeki gülü. Hepsini mi verseydi acaba? Yoksa her bir renkten birer tane seçip mi verseydi? Aman Tanrım! O da diğerleri gibi elinin tersiyle itip uzaklaşmıştı yanından. Arkasından yürüdü, omzundan çekip bir daha uzattı. İstemiyorum, dedi sertçe. Ben dağın tepesine çıkar oradan toplarım gülümü. Ama dağın tepesinde bunlardan yok, diyecek oldu, uzaklaşmıştı. Hayır, bu gerçek olamazdı. Tanrım bu bir rüya olmalı!

O uzaklaşıp giderken, gözlerinden akan baba şefkati asılı kaldı arkasında.

“And olsun ki, Nuh’u elçi olarak kavmine gönderdik de dedi ki: Ey kavmim! Allah’a kulluk edin, sizin O’ndan başka bir ilahınız yoktur. Doğrusu ben, üstünüze gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum.”

İnsanın kendi öyküsü kadar elçilerle insanlar arasındaki öyküler de ilginçtir. Toprağın Ateş’le imtihanının süren hikâyesidir bu aslında. Elçileri ile kavga eden insanlar, gerçekte müvekkillerinin kadim kavgasına aracılık etmektedirler. Çünkü hiçbir Kitap insanın yeryüzüne Tanrısı ile kavgalı olarak geldiğini yazmıyor. Aksine O’nun merhameti ve bağışlaması ile geldiğini söylüyor.

“Kavminin ileri gelenleri dediler ki, biz seni apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz.”

Şeytanın kişneyen atlarıydılar sanki.

Oysa yoksulların, kesmesizlerin, horlanmışların yüreğinden açılan bir pencere vardır göklere ve sonsuzluğa. Onlar o pencereden giderirler açıklarını. Üzerlerine kişneyen atların acılarını sarar gecenin bir vaktinde o pencereden sızan ışık. Onlar ileri gelenlerin hayatlarına da tanrılarına da yabancıldılar. O nedenle susar yoksullar. Kelimelere de, hayata da, yazığa da susar ve beklerler. Ve bir elçi geldiğinde onun sesine ilk kulak veren onlardır. Çünkü yabancıyı değildirler o sesin. Pencereden sızan ışığın sesidir bu.

“İlk bakışta bizim ayak takımımızdan başkasının senin arkada düştüğünü görmüyoruz.”

Zordur ayak takımından olmak. Yoksulluk, kimsesizlik zordur. Efendilerin önünde itilip kakılmak zordur. Tanrıya kulluktan ağırdır onların hizmeti. Alırlar, satarlar, hakaret ederler, tekrar alıp tekrar satarlar. Gecenin ıssız zamanlarında şikayet ederiz onları Tanrıya. Haberleri olsa bir Tanrımızın olduğundan, artık kaderimize ne düşer bilemeyiz. Kızgın kumlar mı, aşağılanmak mı, kırbaçlanmak mı... Tanrının sesimizi duyduğunu bilir ve susarız. Tanrının bizi sevdiğini biliriz ve susarız.

“Ey kavmim! Ben onları etrafımdan kovacak olursam, Allah’tan beni kim kurtarabilir? Siz hiç düşünmez misiniz?”

Güllerimi alan bu ellere nasıl sırtımı dönerim ben?

“Dediler ki, Ey Nuh! Bizimle didişip durdun, didişimde de çok ileri gittin. Eğer doğru söylüyorsan, bizi tehdit ettiğin şu azabı getir de görelim.”

Oysa Tanrısı olmasa nereye gider insan bu koskoca dünyada? Kendini, gökleri ve yeri nasıl izah edebilir? Kuşların, çiçeklerin ve ölümün söylediklerini nasıl duymazdan gelebilir?

İnanıp kurtulmalılardı oysa. İnanıp arınmalılardı.

Çarşılarından, pazarlarından çekildi ve Rabbine yöneldi.

“Bizim gözetimimiz altında ve vahyimize göre gemiyi yap. Zulüm yapanlar hakkında da bana bir şey söyleme. Çünkü onlar kesinlikle suda boğulacaklardır.”

Suda boğulacaklardır!

İrkildim bunu duyunca.

“Gemiyi yapıyordu, kavminden bazı ileri gelen gruplar onun yanından gelip geçtikçe onunla alay ediyorlardı. Nuh dedi ki: Bizimle eğleniyorsunuz, biz de sizinle birlikte bizimle eğlendiğiniz gibi alay edip eğleneceğiz. O perişan edici azabın kime geleceğini ve o sürekli azabın kimin başına ineceğini ileride bileceksiniz.”

İyi, dedim, bu eğlencede ben de olacağım!

Bu bir mecnun, bu bir deli. Akıllı başından gitmiş bunun. Rabbi de anladı herhalde sonunda ve onu ormanda, ağaçların arasında yalnızlığına terk etti. Şimdi de ağaçları kesip doğruyor ve onlardan bir şeyler yapmaya çalışıyor. Gemi yapacağını söylüyormuş yanındakilere. Nerede yüzdürecekse! Etrafta bir damla su yok, tutmuş gemi yapıyor. Zaten akıllı başında biri olsaydı biz inanırdık onun söylediklerine. Bak sana yanında doğru düzgün bir tane adam var mı? Hepsi de ayak takımından. Yarın o çekip gittiğinde ya da bu mecnun hali iyice arttığında ne yapacaklar bakalım. Gelsin de kurtarsın o zaman Rableri. İlahlarımıza sırt çevirmek ne demekmiş anlasınlar o zaman. Göklerin ve yerin sahibi varmış! Şunun söylediğine bak. Öldükten sonra dı-rilecekmişiz de, hesap verecekmişiz de... Yaşarız ve ölürüz, değil mi arkadaşlar. Bundan gerisi hikâye...

Nuuh, gemini karada mı yürüteceksin? Bak uzun yolculuklara çıkarsan sakın bizi unutma ha. Yine gel, olmaz mı Nuuh!

“Nihayet emrimiz geldiği ve tennur tutuşup parladığı zaman dedik ki, erkeği ve dişisi olan her canlıdan ikişer tane, aleyhlerinde hüküm verilmiş olanlar dışında aileni ve iman etmiş olanları geminin içine yükle. Zaten beraberinde iman edenler çok az idi. Nuh dedi ki, Allah’ın adı ile binin içine. Onun akışı da, duruşu da (O’nun adıyladır). Hiç şüphesiz Rabbin gerçekten çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir.”

Duydunuz mu? Bizim adam gemisini tamamlamış ve şimdide yanındaki ayak takımını ile birlikte gemiye doluşuyorlarmış. Hepsi kafayı yemiş bunların. Yahu millet sizin aklınız eriyor mu bunların yaptığına? Etrafımızı sular çevirdi de biz mi görmüyoruz? Kurdu kuşu da yüklemişler iyi mi. Sanki sular yükselecek ve gemide keyif yapacaklar gibi hayvanları da yüklemişler gemiye. Tanrılarımız aşkına, onlar da mı onun Tanrısına inandı yoksa! Yanlarından geçerken sorun bakalım otlardan, çiçeklerden de bir şeyler almışlar mı? İçlerinde hastalanan olduğunda kaynatıp içirecekleri kekik filan almışlar mı? Tayfalarını da sormayı unutmayın ha. Gökten mi gelecekmiş tayfaları?

Doğrusu yazık etti kendine.

“Gemi içindekilerle birlikte dağlar gibi dalgalar arasında akıp gidiyordu. Nuh ayrı bir yere çekilmiş oğluna bağırdı. Yavrucuğum gel, bizimle beraber bin. Kafirlerle

beraber olma! O dedi ki, beni sudan koruyacak bir dağa çıkacağım. Nuh da, bugün Allah'ın merhamet ettiğiinden başkasını, Allah'ın bu emrinden koruyacak kimse yoktur, dedi. Derken dalga aralarına giriverdi. O da boğulanlardan oldu.”

Suda boğulacaklardır!

Bunu duyunca irkildiğimi söylemiştim.

Yazık dedim. Canlılarla buluşmayı seven ben, onlara can taşıyan ben, şimdi onlara ölüm götürecektim. Melek kardeşlerimin niye sustuğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bu da benim hikâyemin bir parçası işte.

Hikâyemi yanıma aldım ve aktım. Gökten ve yerden ölüm taşıdım üzerlerine. Teşahşlarını, korkularını, kaçışlarını, haykırışlarını görmeliydiniz. Karılarını, çocuklarını geride bırakıp dağlara doğru tırmanışlarını bir görmeliydiniz... Ama bir sahne var ki, onu belirtmeden geçemeyeceğim. Hani yukarıda “Derken dalga aralarına giriverdi. O da boğulanlardan oldu.” diyor ya, işte o sahne. Aralarına giren bendim tabi. Nuh'un o anki bakışları gözümün önünden gitmiyor. Ben bir suyum ve baba olmayı da, babalık şefkatini de bilemem. Ama ciğerparesini içime alıp boğduğum anda gözlerini öyle bir çevirişi vardı ki semaya...

“Ey Rabbim! Oğlum benim ehlimdendi!”

“Allah, Ey Nuh, o kesinlikle senin ehlimden değildir, dedi. Çünkü o salih olmayan bir amelin sahibidir. Hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme. Ben seni cahillerden olmaktan sakındırırım.”

Rüyası geldi aklına.

“Ey yeryüzü, suyunu yut! Ey gökyüzü sen de suyunu tut!”

Şair olsaydım eğer ‘sular durulduğunda çıkar inkarın resmi’ diye başlayan bir şiir yazardım. Ben çekildim ve bir resim kaldı orada. Dünya durdukça duracak bir resim.

Ne dersiniz, izleyiciler bu resmi görebilecekler mi sizce? ❧

CEMAL ŞAKAR

BAĞDAT KUDÜS KABİL

-Televizyonu kapayalım mı? Şunun şurasında onbeş-yirmi günde ancak bir araya geliyoruz.

-Haberler yeni başlıyordu. Biraz izleseydik. Dünyada bakalım neler oluyor. Bağdat... Kudüs... Kabil...

-Aman sen de. Her şey o kadar apaçık oluyor ki söze, yoruma bile gerek kalmıyor.

-Dur kapatma! Bak bugün yine kaç kişi öldürülmüş.

-Dünden bir farkı yok işte.

-Tamam. Kapatıyorum. Seni dinleyelim.

-Benim söyleyecek bir sözüm yok. Bak üstad ne dedi, her şey apaçık, söylenen, söylenecek olan boşuna.

-Haksız mıyım?

-Daha kahvelerimizi bile içmeden derin bir tartışmaya girmeyelim hemen.

-Haklısın. Bir halleşelim, bakalım. Sağdan say yedi kişi, soldan say yedi kişiyiz, şu koca memlekette.

-Ali Sami Yen'e dönmek size yaradı galiba. Üst üste galibiyetler...

-Yahu bu sözün bir ortası yok mu? Ya savaştan bahsedilecek ya da futboldan mı?

-İsterseniz 'ne olacak bu memleketin hali' meselelerine girelim. Nasılsa olsa o konuda ortalama bir fikrimiz var, hepimizin.

-Haklısın, bir de Tayyip, Ak parti, İslamcılığın sonu, ideolojilerin iflası meselelerine girdik mi saati bir yaparız herhalde.

-Bu konuda sohbetin hızla tüketilmesi doğaldır. Buradakilerin çoğu imam-hatip nesli.

-Biz, ikimiz kelaynak gibi kalıyoruz aramızda.

-Bunca yıldır aramızdasınız, size de fahri bir imam-hatiplilik sertifikası vereceğiz bu gidişle.

-Bence de hak ettik. Ama sizin nesli tebrik etmek lazım; yirmi yılda iktidara geldiniz; bak 68'liler ne biçim savruldu.

-Onlar zaten hiçbir zaman halkla buluşamamıştı.

-Bizim başbakanımızdan, yüksek bürokratlarımıza kadar, hatta müdürlerimize kadar herkesin hizmet çizelgesi imamlık göreviyle başlıyor.

-Sulandırmayın hemen.

-Sulandırdığım filan yok. Bu sosyolojik bir vakıa. Eğer bu nesli anlayacaksak, bir şeyleri ciddi ciddi çözümleyeceksek bu vakıa başat öge olarak ele alınmalı.

-Geçenlerde Baha Yolcu da televizyonda benzer şeylerden söz ediyordu.

-Aman o da, her şeyi hemen sosyolojiye bağlama telaşında. Üç tane sosyolog

okumuş ya, vakıaların sosyolojik referanslarını, yarı doğru yarı yanlış bulacak, bulamazsa oluşturacak.

-Namuslu birkaç aydından biri ama.

-Sen de zaten birkaç kişiden fazlasını okumazsın ki, hatta okumak neyine, dinlemezsin, yok doğrusu izlemezsin olacak.

-Beyler ortalığı germeyelim.

-Son oturduğumuzda AB ile ilgili söylediklerin de tamamen ondan mülhemdi.

-Ne zararı var. Adam doğru söylüyor, ben de katıldığımı beyan ediyorum.

-Sen şunun farkında değilsin, Türkiye AB'ye kendi isteğiyle girmiyor, icbar ediyor, bu saatten sonra 'girmiyoruz' deme şansımız var mı?

-Ama bizim yüzümüz Osmanlılardan beri, hatta Oğuzlardan beri hep Avrupa'ya dönüktü. Bu bizim ezeli bir tercihimiz de, şimdi o yolda yürümeye devam ediyoruz.

-Bütün pazarlıkların din üzerinden yapıldığının farkında mısınız?

-Din elden gidiyor.

-Bunu söyleyene bak, sen ki düz lise mezunusun. Din, diyanet işlerini bari bize bırak.

-Keyfin yerinde bu akşam.

-Size bıraktık zaten. Deminde söylendi ya, iktidardasınız diye.

-Acı olan da bu zaten, 28 Şubatı Erbakan'la, Apo meselesini Bahçeli'yle, Dinde modernleşmeyi de sizin nesille hallettiler.

-Biz bu düz liselilere sertifika vermekten vazgeçelim. Bunlar sittin sene bu ruhu anlayamayacaklar.

-'Çaycı, getir, ilâç kokulu çaydan!'

-Delikanlı ne o saçlar öyle! Elektrik çarpmış gibi.

-Amcası ne kadar söylüyoruz, oğlum bu saçları jöle küpüne daldırma diye ama, nafile.

-Şekeri uzatır mısın?

-Aslında ben uzun zamandır bu saç-baş işlerine fazla kafayı takmıyorum. Cuma'larda at kuyruklu, keçi sakallı, küpeli bir sürü delikanlı görmeye başladım. Gençliğimiz aklıma geliyor, biz de az ters düşmemiştik babalarımızla bu saç-baş meselelerinden.

-Birazdan maç özetleri başlar. Hemen kısacık bir bakıversek mi?

-Spor programları haftanın üç-dört günü sürüyor. Yarın akşam evinde izlersin. Nasıl olsa deminden beri cep telefonuna gol mesajları gelip duruyor.

Cemal Şakar

- Kuruyemişler, Tuğba'dan mı?
-Onunkiler farklı oluyor değil mi?
-Koskoca doktor arkadaşımız da gidip mahalle bakkalından alacak değil ya.
-Sayın mali müşavirim, tevazua gerek yok, gene arabayı değiştirmişsin. Bu kez ikibin motormuş.
-Biriniz ev değiştirir, biriniz araba alır, biriniz yeni bir kooperatife girer...
-Senin de evdeki huzurunla oynuyorlar değil mi?
-Sen de muzdaripsin galiba.
-Bize peder iyi ki bir ev bırakmış, ona yapışıp kaldık.
-Öyle diyorsun ama, sen de yazın kura çekecekmışsin.
-Alt tarafı bir kooperatif hissesi.
-Yok yok, onun üst tarafı da kooperatif hissesiymiş. 160 metrekaare diye duydum.
-Onun içini döşeyinceye kadar benim iflahım kesilir.
-Ulan içimiz daraldıkça evlerimizi büyüttük. Sanki felah bulacaktıymış gibi.
-Felsefeye başlama gene. Biz mi istedik.
-Hepimiz elli yaşına dayandık, hâlâ ev muhabbetimiz bitmedi.
-Anladım ki, inşaat biten bir şey değilmiş.
-Meyveler nerde kaldı yahu?
-Dur! Ne bu acelen muhabbet yeni başlıyor. İnşaat, ev, eşya bunlar hayatın acı gerçekleri. Dünya saadetimiz bunlara bağlı, değil mi üstad?
-Kolalar da Turka cinsinden valla. İlkeleri hayatın her alanına taşıyorsun, bravo.
-Biz ilkelerimizle varız.
-Sen orada suspus otur, gevrek gevrek gülümse.
-Hadi kalkalım.
-Senin aklın maç özetlerinde kaldı.
-Ondan değil. Saat geceyarısına dayandı.
-Olsun, yarın Pazar. Nasılsa öğleye kadar uyuyacağız. ✍